

Після майже 3-місячного протистояння в Києві, чорний вівторок, 18 лютого 2014 року, почався із мирного маршу активістів Майдану до Верховної Ради. Того дня в Раді мало відбутись пленарне засідання, на якому опозиція хотіла домогатися голосування за повернення до Конституції 2004 року.

Однак біля будівлі парламенту сталася бійка між «тітушками» та активістами Майдану.

Спровокували бійку прихильники Януковича. У хід проти мирних демонстрантів було задіяно силовиків, які активно використовували світлошумові гранати.

СЛАВА

ГЕРОЯМ

- ▣ **Вербицкий Юрий Тарасович**
- ▣ 25 августа 1963 – 22 января 2014
- ▣ Юрий был ученым-сейсмографом. Работал инженером отдела сейсмичности Карпатского отделения Института геофизики НАН Украины им. С. Субботина во Львове, имел ученую степень кандидата наук.
- ▣ Утром 21 января 2014 года попал под обстрел резиновыми пулями на Грушевского, одна из которых попала мужчине в глаз. Был похищен из Александровской больницы вместе с активистом Игорем Луценко. Тело Вербицкого нашли возле Гнидына Бориспольского района со следами пыток. В больнице официальной причиной смерти назвали переохлаждение.
- ▣ Награды: звание Герой Украины с вручением ордена Золотая Звезда (посмертно).

- ▣ **Жизневский Михаил Михайлович**
- ▣ 26 января 1988 – 22 января 2014
- ▣ Михаил был родом из Беларуси, однако выехал из страны из-за политически проблем. В последнее время жил и работал в Киеве и в Белой Церкви. Входил к организации УНА-УНСО. Кроме того, был внештатным корреспондентом газеты Соборная Киевщина.
- ▣ Был участником Евромайдана с первых дней, был задействован в охране. Погиб во время штурма на ул. Грушевского возле стадиона Динамо от сквозного ранения в сердце охотничьей пулей.
- ▣ Награды: орден Героев Небесной Сотни (посмертно).

Мамочко, вибач за чорну хустину
За те, що віднині будеш сама.
Тебе я люблю. І люблю Україну
Вона, як і ти, була в мене одна.

автор: Оксана Максимущин-Корабель

#євромайдан

А сотню вже зустріли небеса..
Летіли легко, хоч Майдан
ридав...
І з кров'ю перемішана сльоза....
А батько сина ще не відпускав..
Й заплакав Бог, побачивши
загін:
Спереду — сотник ,молодий,
вродливий
І юний хлопчик в касці голубій,
І вчитель літній-сивий-сивий..
І рани їхні вже не їм болять..
Жовто-блакитний стяг покрит
їм тіло..
Як крила ангела, злітаючи
назад,
Небесна сотня в вирій
полетіла...

На самому початку революційних подій, коли нікому і в голову не могло прийти, чим усе обернеться, слова «Слава Україні! Героям Слава!» («СУ!ГС!») видавалися простим вітанням. Звісно, для частини протестувальників гасло мало важливий сенс, але для більшості було лише словами, котрими розпочинали свою промову численні оратори зі сцени Майдану.

□ Ці слова звучали так часто, що потрохи навіть починали приїдатися, як і інші, постійно вживані гасла, котрі кричала заведена юрба: «Банду – геть!», «Україна – понад усе!», «Слава нації! Смерть ворогам!» і т.д. Від цього частина критично налаштованих активістів, втомлених постійним повторенням цих слів, мов мантр, замінювала їх кумедними аналогами: «Кава Україні! Героям Кава!», «Сала Україні! Героям Сала!», «Україна – понад десерт!», «Панду – геть!» і т.п. Тоді Євромайдан був мирним і веселим, потребував нових слів, тому все це виглядало доволі природним, кумедним та доречним.

□ Для частини ж населення і поготів всі ці гасла й вітання, в їх серйозному варіанті, асоціювалися із націоналізмом та чимось неприємно-ворожим. Вони не розуміли, про яких таких героїв йдеться, якій нації слава? Інші ж на місці героїв бачили: Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесю Українку, Степана Бандеру, Романа Шухевича та упівців, тих, хто першим вийшов на Майдан, а дехто – волонтерів. У кожного був свій варіант. Із розвитком подій в центрі столиці з'являлися все нові і нові претенденти на те, щоби стати тими героями, котрим, власне, слава.

МИ ВСЕ БАЧИМО

- Але герої не вмирають!
Вони завжди будуть в
наших серцях.

Слава Україні!

Героям Слава!

Слава Небесній Сотні!

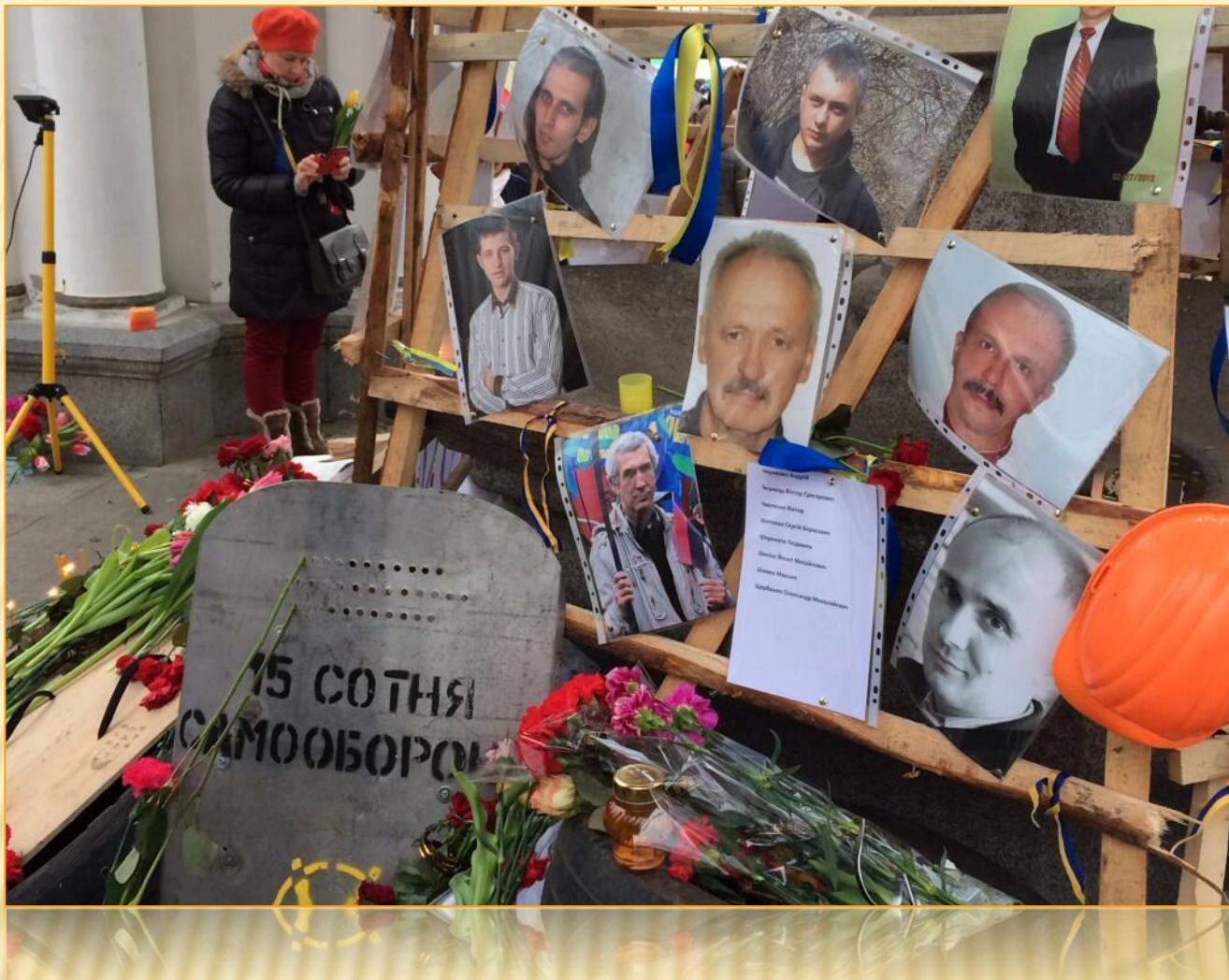

МАЙДАН ПРОВОДЖАЄ СВОЇХ ГЕРОЇ

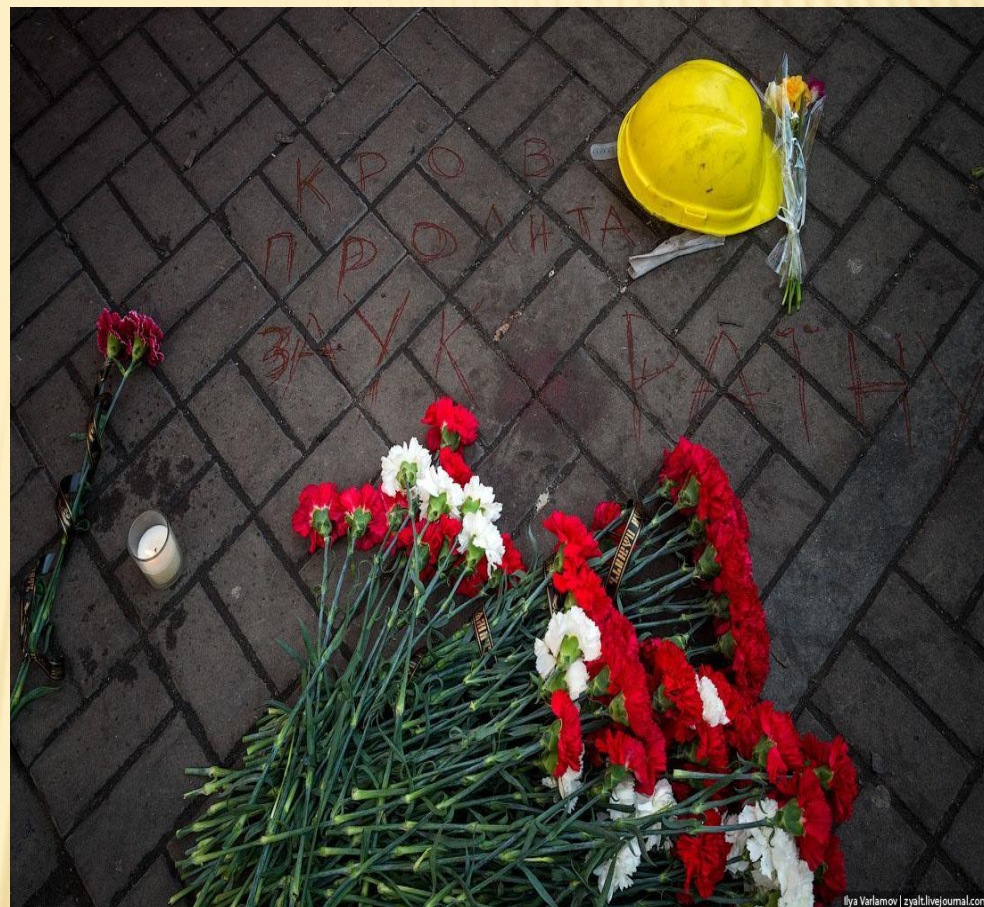

МАМО Я ДУЖЕ ЛЮБЛЮ ТЕБЯ

УЧАСНИКИ

На площу, заповнену
людьми Плакали
всі. Здорові мужики,
жінки. Десятки тисяч
людей. Комусь ставало
погано, медики
приводили до тями.
Перед сценою пройшло
відспівування. Потім
труни пронесли через
натовп.

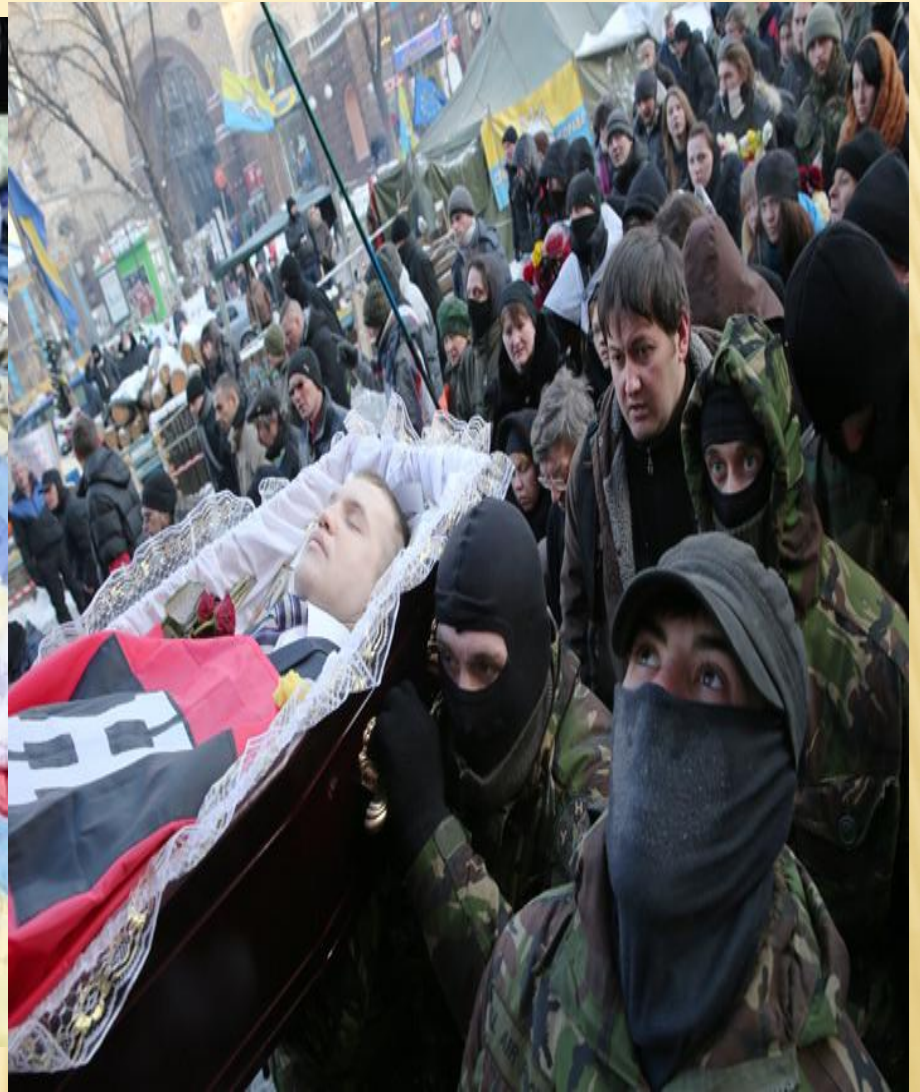
© 2014 Varlamov | 2yaltlivejournal.com

“Ми не екстремісти! Ми ніколи не будемо вбивати людей! Я вас благаю, треба простити їх! Я прощаю як мама...”, – зі сльозами молила мама загиблого героя.

“Нема прощення! Смерть катам”, – проколтилось у відповідь...

Козака Максима проводжали з козацькими почестями.

**Сьогодні вся
країна схиляє
голову перед
героями Небесної
сотні, саме вони
зуміли рішуче
стати до
боротьби зі злом,
заплативши за
перемогу над
виску ціну –
власне життя**

